

Evangelí del dilluns de la setmana XXXIV de durant l'any: tot el que tenia

Evangelí i comentari del Dilluns de la setmana XXXIV de durant l'any: “Us asseguro amb tota veritat que aquesta viuda pobre ha tirat més que tots els altres”. Dona-li tu al Senyor el que puguis donar: no està el mèrit en el poc ni en el molt, sinó en la voluntat amb què ho donis.

Evangelí (Lc 21,1-4)

Llavors Jesús alçà la vista i veié gent rica que tirava les seves ofrenes a la

sala del tresor. Va veure també una viuda molt pobra que hi tirava dues petites monedes de coure, i digué:

—Us asseguro amb tota veritat que aquesta viuda pobra ha tirat més que tots els altres. Tots aquests han donat com a ofrena el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que tenia per a viure.

.....

Comentari

Jesús és a Jerusalem i va de nou al Temple, després d'haver-lo purificat dels negocis que el convertien en una cova de lladres (v. Lluc 19,46). I descobreix que entre els pelegrins que acudeixen al Temple per dipositar-hi les ofrenes, els rics donen “una cosa del que els sobra”.

D'aquesta manera, les seves ofrenes no són almoines veritables, ja que provenen del que un posseeix (v. Tb 4,7), no del que li sobra, i que en el fons no ho valora. Per tant, aquesta almoina no suposava un sacrifici, sinó més aviat un signe d'ostentació.

Així mateix, ho fan ells lladres, que s'apoderen d'una glòria humana que no els correspon. No practiquen l'almoina com el Mestre havia ensenyat: *“Quan donis almoina no ho vagis pregonant (...), que la teva mà esquerra no sàpiga què fa la teva mà dreta, perquè la teva almoina quedi en el que és ocult”* (Mt, 6, 2 i 3-4).

No obstant això, entre aquella gent va aparèixer una “vídua pobra”, no per demanar, que hagués estat el més normal, sinó per fer dues petites monedes, que era tot el que tenia per al seu suport.

Certament, el tresor del Temple s'enriquiria molt més amb les grans

quantitats dels rics, de manera que les dues petites monedes de la vídua semblaven insignificants i innecessàries. Però aquesta almoina va arribar al seu destí, perquè en una col·lecta, *“a qui té bona disposició se li accepta allò que té, sense importar allò que no té”* (2Co 8,12).

Sant Josepmaria va meditar aquesta escena evangèlica i va escriure: *“¿No has vist la mirada lluminosa de Jesús quan la pobra vídua deixa al temple la seva petita almoina? —Dona-li tu el que puguis donar: no hi ha el mèrit en el poc ni en el molt, sinó en la voluntat amb què ho donis”*.

En veritat, Jesús quedaria enlluernat, ja que és molt poc corrent, per no dir únic, que algú doni el poquíssim que té per viure. Des de la penúria, dona tota la vida. Aquestes dues monedes representen la seva escassetat, l'absència del que és necessari.

Amb aquest gest, la vídua s'ha fet rica davant de Déu (v. Lc 12,21). Per al Senyor, aquesta dona “ha donat més que tots”. En aquest sentit, ha fet com Jesús, que *"sent ric, es va fer pobre per vosaltres, perquè vosaltres sigueu rics per la seva pobresa"* (2 Co 8, 9).

Josep Boira // Nick Fewins -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dilluns-de-la-setmana-xxxiv-de-durant-lany-tot-el-que-tenia/> (27/04/2025)